Európai Parlament
2024-2029

Foglalkoztatási és Szociális Bizottság

2025/2095(INI)

3.6.2025

JELENTÉSTERVEZET

az EU szegénység elleni új stratégiájának kidolgozásáról
(2025/2095(INI))

Foglalkoztatási és Szociális Bizottság

Előadó: João Oliveira

TARTALOM

Oldal

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY 3

INDOKOLÁS 8

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY

az EU szegénység elleni új stratégiájának kidolgozásáról
(2025/2095(INI))

Az Európai Parlament,

– tekintettel az Európai Unió Alapjogi Chartájára,

– tekintettel a szociális jogok európai pillérére és az annak megvalósítására irányuló cselekvési tervre, annak 2030-ra szóló céljaira és az uniós szociális eredménytáblára,

– tekintettel a 2021. május 8-i Portói Nyilatkozatra, a 2023. évi Portói Szociális Fórum keretében megújított kötelezettségvállalásokra és a 2024. április 16-i La Hulpe-i Nyilatkozatra,

– tekintettel a 2015 szeptemberében New Yorkban elfogadott, 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrendben foglalt fenntartható fejlődési célokra,

– tekintettel a gyermek jogairól szóló, 1989. november 20-án, New Yorkban elfogadott ENSZ-egyezményre,

– tekintettel az ENSZ 1966. december 16-án New Yorkban elfogadott, Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Nemzetközi Egyezségokmányára,

– tekintettel az 1961-ben Torinóban aláírt Európai Szociális Chartára,

– tekintettel a fogyatékossággal élő személyek jogairól szóló, 2006. december 13-án, New Yorkban elfogadott ENSZ-egyezményre,

– tekintettel a gyermekek jogairól szóló, 2019. december 18-i ENSZ-határozatra,

– tekintettel a szülők és a gondozók vonatkozásában a munka és a magánélet közötti egyensúlyról szóló, 2019. június 20-i (EU) 2019/1158 európai parlamenti és tanácsi irányelvre,

– tekintettel a Bizottság „Beruházások a gyermekek érdekében: A hátrányos helyzetből való kitörés” című, 2013. február 20-i 2013/112/EU ajánlására,

– tekintettel a magas színvonalú kisgyermekkori nevelési és gondozási rendszerekről szóló, 2019. május 22-i tanácsi ajánlásra,

– tekintettel a mindenki számára elérhető tisztességes és megfizethető lakhatásról szóló, 2021. január 21-i állásfoglalására,

– tekintettel 2021. február 10-i állásfoglalására az egyenlőtlenségek csökkentéséről, különös tekintettel a gyermekszegénységre,

– tekintettel az európai gyermekgaranciáról szóló, 2021. április 29-i állásfoglalására,

– tekintettel a „Válság idején az egyenlőtlenségek csökkentése és a társadalmi befogadás elősegítése a gyermekek és családjaik számára” című, 2023. november 21-i állásfoglalására,

– tekintettel „Az EU gyermekjogi stratégiája” című, 2021. március 24-i bizottsági közleményre,

– tekintettel az európai gyermekgarancia létrehozásáról szóló, 2021. június 14-i (EU) 2021/1004 tanácsi ajánlásra,

– tekintettel a mentális egészség átfogó megközelítéséről szóló, 2023. június 7-i bizottsági közleményre,

– tekintettel „A 2020–2025 közötti időszakra szóló nemi esélyegyenlőségi stratégia” című, 2020. március 5-i bizottsági közleményre,

– tekintettel a Bizottság „Egyenlőségközpontú Unió: a romák egyenlőségének, társadalmi befogadásának és részvételének előmozdítását célzó uniós stratégiai keretrendszer” című, 2020. október 7-i közleményére,

– tekintettel az „Egyenlőségközpontú Unió: Stratégia a fogyatékossággal élő személyek jogainak érvényre juttatásáért (2021–2030)” című, 2021. március 3-i bizottsági közleményre,

– tekintettel az aktív befogadást biztosító megfelelő minimumjövedelemről szóló, 2023. január 30-i tanácsi ajánlásra,

– tekintettel a Régiók Európai Bizottságának a szegénység elleni uniós stratégiáról szóló, 2025. június 17-i véleménytervezetére,

– tekintettel a mélyszegénységgel és az emberi jogokkal foglalkozó különleges ENSZ-előadó vonatkozó jelentéseire,

– tekintettel az Európai Szegénységellenes Hálózat „A szegénység felszámolása felé” című jelentésére (2025),

– tekintettel az ATD–Negyedik Világ a szegénység elleni uniós stratégia előkészítéséről szóló jelentésére (2025),

– tekintettel a Szociális Platform „A szegénység elleni uniós stratégia” és „A 2027 utáni többéves pénzügyi keret a szociális Európáért” című, jelentéseire (2025),

– tekintettel az Eurochild 2022. évi, „(In)visible children – Eurochild 2022 report on children in need across Europe” (Látható és láthatatlan gyermekek – Az Eurochild 2022. évi jelentése az Európában rászoruló gyermekekről) című jelentésére,

– tekintettel eljárási szabályzata 55. cikkére,

– tekintettel a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményére,

– tekintettel a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság jelentésére (A10-000/2025),

A. mivel a szegénység sérti az emberi jogokat és a népek jogait, és a szegénység felszámolásának igénye megköveteli a javak igazságosabb elosztását és a politikai, gazdasági, szociális és kulturális jogok oszthatatlan és egyetemes jellegét biztosító politikákat;

A szegénység felszámolására irányuló stratégia

1. felhívja az Európai Bizottságot, hogy terjesszen elő szegénység elleni stratégiát (a továbbiakban: a stratégia), amely a következő általános célkitűzéseket és iránymutatásokat tartalmazza:

   a) a szegénységnek az emberi jogok és a népek jogainak megsértéseként való elismerése;
   b) a szegénység legkésőbb 2035-ig történő sürgős felszámolására irányuló cél meghatározása;
   c) e cél elérése érdekében az EU és a tagállamok, valamint a régiók közötti megfelelő koordináció a szubszidiaritás elvével összhangban;
   d) a szegénység elleni politikák és intézkedések átfogó és integrált megközelítése, valamint a szegénység felszámolásának célja mint az ágazati politikák átfogó kritériuma;
   e) a szegénységben élők részvétele az őket érintő szakpolitikák meghatározásában, végrehajtásában és értékelésében, megfelelő, hatékony és átlátható módon;

A javak igazságosabb elosztása

2. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a teljes foglalkoztatottság célját tekintsék a gazdaság- és szociálpolitikák viszonyítási pontjának;

3. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy mozdítsák elő a munkavállalói jogok védelmére és előmozdítására, valamint a foglalkoztatás minőségének javítására irányuló politikákat, beleértve a stabil munkaviszonyokat, a méltányos béreket, a tisztességes és biztonságos munkakörülményeket és a szociális védelemhez való hozzáférést;

4. javasolja, hogy a Bizottság és a tagállamok fontolják meg olyan eszköz létrehozását, amely a munkához való jog és a teljes foglalkoztatottság céljának egyetemes megvalósításával szolgálja a szegénység elleni küzdelmet, és amelynek elsődleges célja a munkanélküliség és az alulfoglalkoztatottság elleni küzdelem;

5. sürgeti a Bizottságot, hogy terjesszen elő kezdeményezést a megfelelő minimumjövedelemre vonatkozóan az aktív társadalmi befogadás és a foglalkoztatásban való részvétel biztosítása, valamint a szegénység felszámolásához való hozzájárulás érdekében, tiszteletben tartva a tagállamok hatásköreit, a szociális védelmi rendszerek nemzeti sajátosságait és a szubszidiaritás elvét;

A politikai, gazdasági, szociális és kulturális jogok oszthatatlan és egyetemes jellegének biztosítása

6. sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a politikai, gazdasági, szociális és kulturális jogok oszthatatlanságát és egyetemességét biztosító politikák előmozdítása révén küzdjenek a szegénység ellen;

7. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy jelentősen növeljék az egyetemes, ingyenes és magas színvonalú közszolgáltatásokat garantáló politikákba történő közberuházásokat, figyelembe véve azok hozzájárulását a szegénységi ciklusok megtöréséhez, különösen az olyan területeken, mint az oktatás, az egészségügy, a szociális védelem, a tisztességes lakhatáshoz, a vízhez és a megfelelő higiénés körülményekhez, az energiához, a közlekedéshez, valamint a kulturális és szabadidős tevékenységekhez való egyetemes hozzáférés;

8. felhívja a Bizottságot, hogy támogassa a tagállamokat egy olyan lakhatási politika előmozdításában, amely biztosítja az e joghoz való egyetemes hozzáférést, és különös figyelmet fordít a hajléktalanok helyzetére; felhívja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki olyan tervet – beleértve az állami lakásállomány bővítésére és felújítására irányuló kiegészítő és egyedi uniós finanszírozás létrehozását is –, amelynek révén az uniós országok valamennyi polgárának lakhatási igényei kielégíthetők;

9. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy fogadjanak el olyan hatékony intézkedéseket, amelyek célja az „egyenlő munkáért egyenlő bért” elvének végrehajtása, valamint a munkahelyi egyenlőtlenségek és megkülönböztetés elleni küzdelem, különös tekintettel a nőket érintő egyenlőtlenségekre és megkülönböztetésre;

10. felhívja a tagállamokat, hogy dolgozzanak ki olyan politikákat, amelyek megerősítik az anyasági, apasági és szülői jogokat, előmozdítják a munka és a magánélet közötti egyensúlyt, megkönnyítik a nők munkába való visszatérését a terhesség és a szülési szabadság után, valamint megfelelő feltételeket biztosítanak a munkahelyen történő szoptatáshoz;

11. sürgeti a tagállamokat, hogy biztosítsanak egyetemes hozzáférést a megfizethető, magas színvonalú állami anyai, újszülött és gyermekgyógyászati egészségügyi ellátáshoz;

12. felhívja a tagállamokat, hogy erősítsék meg az egyetemes és szolidaritáson alapuló állami szociális biztonsági rendszereket a munkavállalók és nyugdíjasok teljes körű és hatékony szociális védelmének biztosítása és a szegénység megelőzése érdekében;

13. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy vegyék figyelembe a szegénység rejtett jelenségeit, küzdjenek a szegénységben élők megbélyegzése és a rendelkezésre álló szociális ellátások igénybevételének elmaradása ellen, és vegyék figyelembe, hogy az idősek, a fogyatékossággal élők, az egyszülős családok, az etnikai kisebbségek és a migránsok olyan csoportok, amelyek jobban ki vannak téve a szegénységnek és a társadalmi kirekesztésnek;

14. javasolja a tagállamoknak, hogy mentálhigiénés és pszichoszociális támogató szolgáltatások révén növeljék a családok és a kiszolgáltatott helyzetben lévő személyek támogatását;

A szegénység elleni küzdelem a demokratikus politikai részvétel növelése révén

15. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy biztosítsanak megfelelő, hatékony és átlátható mechanizmusokat a szegénységben élők politikai részvételére az őket érintő politikák döntéshozatalában, végrehajtásában és értékelésében a döntéshozatal minden szintjén;

16. javasolja, hogy tartsanak összetételében átfogó és sokszínű – beleértve a szegénységben élőket is – éves konferenciát a stratégia végrehajtásának értékelésére;

17. úgy véli, hogy a Bizottságnak meg kell erősítenie a szegénység elleni küzdelemben és megelőzésben részt vevő különböző társadalmi szervezetek támogatására elkülönített forrásokat;

Megfelelő intézményi koordináció és elegendő költségvetési forrás

18. úgy véli, hogy a stratégia sikere a döntéshozatal és a beavatkozás különböző szintjei közötti megfelelő koordinációtól is függ;

19. úgy véli, hogy a szubszidiaritás elvével összhangban megfelelően meg kell határozni a szegénység felszámolására irányuló cél elérésére vonatkozó uniós, tagállami és regionális szintű felelősségi köröket;

20. felhívja a Bizottságot, hogy a stratégiába építsen be egy horizontális elvet, amely az ágazati politikák szegénységre gyakorolt hatásainak vizsgálatára összpontosít, beleértve az előzetes hatásvizsgálat elvégzésére vonatkozó kötelezettséget is;

21. javasolja, hogy a stratégia rendelkezzen egy, az Európai Bizottság szintjén felelős kijelölt személlyel, és hogy minden tagállam nevezzen ki nemzeti koordinátort, és dolgozzon ki nemzeti cselekvési tervet, amelyben a helyi és regionális önkormányzatok, valamint a szegénység elleni küzdelemben és annak megelőzésében részt vevő szervezetek részt vesznek a stratégia végrehajtásában;

22. felszólít a következő többéves pénzügyi keret megerősítésére és az ESZA+, az ERFA, a FEAD és a Menekültügyi, Migrációs és Integrációs Alap jobb felhasználására a szegénység felszámolásához hozzájáruló politikák megerősítése érdekében;

23. megismétli, hogy sürgősen növelni kell az európai gyermekgarancia finanszírozását legalább 20 milliárd EUR-s célzott költségvetéssel; kitart amellett, hogy ennek az elkülönített költségvetésnek a következő többéves pénzügyi keret részét kell képeznie, amelyet az ESZA+ fedez.

INDOKOLÁS

A jelentéstervezet a szegénységet az emberi jogok és a népek jogai megsértésének tekinti, és úgy véli, hogy ezeket a – politikai, gazdasági, társadalmi és kulturális – jogokat teljes mértékben tiszteletben kell tartani, mivel egyetemesek, oszthatatlanok, kölcsönösen függenek egymástól és kapcsolódnak egymáshoz, és a szegénység elleni politikák középpontjában kell állniuk.

A szegénység és a társadalmi kirekesztés a javak egyenlőtlen eloszlását tükrözi, mind a jövedelem, mind az eszközök tekintetében.

A szegénység többtényezős eredete és többdimenziós kifejeződése miatt olyan politikákra van szükség, amelyek célja a társadalmi kohézió elérése és az egyenlőtlenségek súlyosbodásának megelőzése. A szegénység elleni hatékony fellépéshez olyan integrált megközelítésre van szükség, amely a szegénységet átfogó módon, annak forrásánál kezeli olyan politikák révén, amelyek nem szegmentálják azt, illetve nem tekintik azt természetesnek vagy elkerülhetetlen társadalmi jelenségnek.

2024-ben 93,3 millió ember (az EU népességének 21,0%-a) volt kitéve a szegénység vagy a társadalmi kirekesztés kockázatának; a szegénység vagy a társadalmi kirekesztés kockázata a nők esetében nagyobb volt, mint a férfiak körében (21,9%, illetve 20,0%); az EU-n belül a szakmai státusz erősen befolyásolta a szegénység vagy a társadalmi kirekesztés kockázati arányát, amely 10,9% (munkavállalók) és 66,6% (munkanélküliek) között változott; 2024-ben a családháztartásokban élő, eltartott gyermekekkel rendelkező uniós lakosság 21,9%-át fenyegette a szegénység vagy a társadalmi kirekesztés.

Az elmúlt években visszaesés tapasztalható az EU egyes területein, így a szegénység kockázatának kitett gyermekek számának mutatóiban – a gyermekszegénység a 2019. évi 23,6%-ról 2024-ben 24,2%-ra nőtt, valamint a szegénység csökkentése terén a szociális védelem hatékonyságában, amely a 2021–2024 közötti időszakban 37,1%-ról 34,4%-ra csökkent.

A szociális jogok európai pillérének megvalósítására 2021-ben elfogadott cselekvési terv azt a korlátozott célt tűzi ki, hogy 2030-ig 15 millióval – köztük 5 millió gyermekkel – csökkenjen a szegénységben élők száma. Ha csak ezt a célt vesszük is figyelembe, az említett időpontban még mindig mintegy 78 millió ember, köztük 15 millió gyermek lenne kitéve a szegénység és a társadalmi kirekesztés kockázatának.

Az előadó véleménye szerint ezért alapvető fontosságú, hogy a tagállamok és az EU a szegénység felszámolását a társadalmi haladás politikai céljaként határozzák meg, akár az EU szegénység elleni stratégiájában és a kapcsolódó nemzeti cselekvési tervekben, akár a szociális jogok európai pillérének felülvizsgálatában.

Az előadó úgy véli továbbá, hogy ezt a célt átfogóan, valamennyi ágazati politikában kezelni kell. Figyelembe kell venni az egyes ágazatok által hozott döntéseknek a szegénységre gyakorolt konkrét hatásait, valamint az ágazatok közötti koordináció szükségességét. Ezért úgy véli, hogy az ágazati politikák szegénységre gyakorolt hatásának előzetes elemzésére van szükség.

A statisztikai adatok megerősítik, hogy a foglalkoztatáshoz való hozzáférés, a méltányos bérek és a szociális transzferek jelentős hatást gyakorolnak a szegénység kockázatának csökkentésére.

Az adatok ugyanakkor rávilágítanak az alacsony bérek, a munkahelyek bizonytalansága, valamint a nem folyamatos, illetve részmunkaidős foglalkoztatás miatt szegénységben élő munkavállalók nehéz helyzetére is.

Emellett azt is mutatják, hogy a nőket a férfiakhoz képest nagyobb mértékű szegénység sújtja a hátrányos megkülönböztetés és az olyan egyenlőtlenségek miatt, mint például a munkavállalással kapcsolatos nagyobb nehézségek, a bérkülönbségek, az alacsonyabb munkaintenzitás, a rövidebb szakmai életpálya, a nyugdíjak és a szociális ellátások értéke közötti különbségek, az ápolási-gondozási és háztartási feladatok egyenlőtlen elosztása, valamint az egyes egészségügyi ellátáshoz való hozzáférés nehézségei.

Az előadó alapvető fontosságúnak tartja, hogy a stratégia arra ösztönözze a Bizottságot és a tagállamokat, hogy teljes foglalkoztatottság célját tekintsék a gazdaság- és szociálpolitikák viszonyítási pontjának.

Ezzel összefüggésben elő kell mozdítani és támogatni kell a foglalkoztatás és a munkakörülmények minőségének javítására irányuló politikákat, meg kell vizsgálni egy olyan eszköz létrehozását, amely a munkához való jog és a teljes foglalkoztatottság céljának egyetemes megvalósításával szolgálja a szegénység elleni küzdelmet, és be kell nyújtani egy kezdeményezést a megfelelő minimumjövedelemről szóló tanácsi ajánlás alkalmazásával, amely biztosítja az aktív társadalmi befogadást és a foglalkoztatásban való részvételt, és hozzájárul a szegénység felszámolásához.

A munkavállalók teljes körű és hatékony szociális védelmének biztosítása és a szegénység megelőzése érdekében a tagállamoknak meg kell erősíteniük az egyetemes és szolidaritáson alapuló állami szociális biztonsági rendszereket.

A Bizottságnak és a tagállamoknak egyaránt olyan hatékony intézkedéseket kell elfogadniuk, amelyek célja az „egyenlő munkáért egyenlő bért” elvének végrehajtása, valamint a munkahelyi egyenlőtlenségek és megkülönböztetés elleni küzdelem, különös tekintettel a nőket érintő egyenlőtlenségekre és megkülönböztetésre.

A tagállamoknak különös figyelmet kell fordítaniuk a megfizethető, magas színvonalú állami anyai, újszülött és gyermekgyógyászati egészségügyi ellátáshoz való egyetemes hozzáférés biztosítására, valamint az anyasági, apasági és szülői jogok megerősítésére irányuló szakpolitikák kidolgozására, a munka és a magánélet közötti egyensúly előmozdítására, a nők terhesség és szülési szabadság utáni munkába való visszatérésének megkönnyítésére, valamint a megfelelő munkahelyi szoptatási feltételek biztosítására.

Azt is szem előtt kell tartani, hogy az idősek, a fogyatékossággal élők, az egyszülős családok, az etnikai kisebbségek és a migránsok olyan csoportokat képeznek, amelyek jobban ki vannak téve a szegénységnek és a társadalmi kirekesztésnek, valamint hogy a migráns gyermekek felülreprezentáltak a szegénység kockázatának kitett csoportban, ezért ezt a sajátos helyzetet figyelembe kell venni a szegénységre való reagálás és a szegénység megelőzése érdekében hozott intézkedések során.

A gyermekszegénység a családi szegénységből ered, és az átfogó válasz hiánya azt jelenti, hogy a szegénység az egész életre kihatóan állandósul (először a gyermekkorban, majd a munkahelyen, végül pedig nyugdíjas évek során), ami növeli a generációkon átívelő szegénység valószínűségét.

A Tanács 2021. június 14-én ajánlást fogadott el az európai gyermekgarancia létrehozásáról, amelynek célja, hogy biztosítsa a rászoruló gyermekek hozzáférését a kulcsfontosságú szolgáltatásokhoz, például az ingyenes koragyermekkori nevelési és gondozási szolgáltatásokhoz, az ingyenes oktatáshoz (beleértve az iskolai kiegészítő tevékenységeket és minden iskolai napon legalább egy egészséges étkezést is), az ingyenes egészségügyi ellátáshoz, az egészséges táplálkozáshoz és a megfelelő lakhatáshoz.

Ezt a gyermekszegénység elleni küzdelemhez való jelentős hozzájárulást – az előadó véleménye szerint – a következő többéves pénzügyi keretben legalább 20 milliárd EUR-s külön költségvetési előirányzatnak kell kísérnie, amely pénzügyi eszközöket biztosít majd az uniós költségvetésből a gyermekgaranciára vonatkozó nemzeti cselekvési tervek támogatásához.

Fel kell lépni továbbá a szegénységben élők megbélyegzése és hátrányos megkülönböztetése ellen.

A szegénység csökkentésére irányuló intézkedések gyakran ütköznek akadályokba, amelyek a szegénységben élőkkel szembeni megbélyegzés és diszkriminatív politikai attitűdök formájában jelennek meg. Az a hamis vád éri őket, hogy olyan kiváltságokat és jogokat élveznek, amelyek állítólag más polgárok számára nem elérhetők. A szegénység különböző vetületei elleni küzdelemre irányuló konkrét politikákat és intézkedéseket gyakran említik a szegénységben élők e kiváltságának feltételezett bizonyítékaként.

Más helyzetekben maguk a szegénység elleni megoldások eredményezik a szegénységben élők megbélyegzését. Erre példa a szegénységben élőknek otthont adó szociális lakótelepek gyakori gettósodása, amelyek számos módon – többek között a földterület-használat és a várostervezés szempontjából – hozzájárulnak társadalmi kirekesztésükhöz.

A szegénység elleni uniós stratégiának intézkedéseket kell tartalmaznia a szegénységben élők megbélyegzése és megkülönböztetése ellen, és biztosítania kell, hogy a szegénység elleni fellépés a társadalmi integrációra összpontosítson, kezelve a szegénység rejtett jelenségeit és a rendelkezésre álló szociális ellátások igénybevételének elmaradását.

A szegénység megelőzésének olyan politikák előmozdításán kell alapulnia, amelyek biztosítják a politikai, gazdasági, szociális és kulturális jogok oszthatatlanságát és egyetemességét. Ezek a politikák olyan strukturális megoldásokat kínálnak, amelyek átfogó hatást gyakorolnak a társadalmi kohézióra, továbbá ellensúlyozzák a szegénységben élők megbélyegzését és hátrányos megkülönböztetését, valamint a helytelen megközelítéseket, például a szegénység kriminalizálását. Ezeket a megoldásokat azonnali vagy eseti támogatási intézkedésekkel kell kiegészíteni, amennyiben ezek szükségesek ahhoz, hogy megfelelő választ lehessen adni a legkiszolgáltatottabb csoportok sajátos igényeire.

Ebben az összefüggésben alapvető fontosságú az olyan politikákba történő közberuházások biztosítása, amelyek növelik az egyetemes, ingyenes és magas színvonalú közszolgáltatásokat garantáló politikákba történő közberuházásokat, figyelembe véve azok hozzájárulását a

szegénységi ciklusok megtöréséhez, különösen az olyan területeken, mint az oktatás, az egészségügy, a szociális szolgáltatások, a vízellátás és a megfelelő higiéniás létesítmények, továbbá a tisztességes lakhatáshoz, az energiához, a közlekedéshez, valamint a kulturális és szabadidős tevékenységekhez való egyetemes hozzáférés;

felhívja a Bizottságot, hogy támogassa a tagállamokat egy olyan lakhatási politika előmozdításában, amely biztosítja az e joghoz való egyetemes hozzáférést, figyelembe véve a hajléktalanok helyzetére vonatkozó konkrét intézkedéseket; felhívja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki tervet valamennyi uniós polgár lakhatási igényeinek kielégítésére, beleértve az állami lakásállomány bővítésére és felújítására irányuló kiegészítő és egyedi uniós finanszírozás létrehozását is;

Az előadó úgy véli, hogy a szegénységből és a társadalmi kirekesztésből eredő pszichológiai nehézségek sem a Bizottság mentális egészségi stratégiájában, sem a nemzeti cselekvési tervekben nem kaptak kellő figyelmet. Ezért azt javasolja a tagállamoknak, hogy hajtsanak végre konkrét intézkedéseket ezen a területen.

Abból kiindulva, hogy a szegénység az emberi jogok megsértését jelenti, alapvető fontosságú az olyan mechanizmusok létrehozása, amelyek lehetővé teszik a szegénységben élők részvételét az őket érintő szakpolitikák meghatározásában, végrehajtásában és értékelésében. E mechanizmusok létrehozásának a demokratikus részvétel növelésére, a szegénységben élők szerepvállalásának növelésére és emancipációjára, valamint e politikák hatékonyabb és méltányosabb eredményeinek elérésére kell irányulnia.

Az előadó úgy véli továbbá, hogy a stratégia sikere a döntéshozatal és a beavatkozás különböző szintjei közötti megfelelő koordinációtól függ. Ezért a szubszidiaritás elvével összhangban egyértelműen és megfelelően meg kell határozni a szegénység felszámolására irányuló cél elérésére vonatkozó uniós, tagállami és regionális szintű felelősségi köröket.

Az előadó javasolja összetételében átfogó és sokszínű – beleértve a szegénységben élőket is – éves konferencia létrehozását a stratégia végrehajtásának értékelésére.

Az európai gyermekgaranciával kapcsolatban szerzett pozitív tapasztalatok alapján javasolja, hogy a stratégia rendelkezzen egy, az Európai Bizottság szintjén felelős kijelölt személlyel, és hogy minden tagállam nevezzen ki nemzeti koordinátort, és dolgozzon ki nemzeti cselekvési tervet, amelyben a helyi és regionális önkormányzatok, valamint a szegénység elleni küzdelemben és annak megelőzésében részt vevő szervezetek részt vesznek a stratégia végrehajtásában.

A szegénység elleni uniós stratégiának el kell ismernie és támogatnia kell a szegénység elleni küzdelemben és megelőzésben részt vevő különféle társadalmi szervezetek tevékenységét, különösen a szegénységben élők közvetlen támogatása révén.

A következő többéves pénzügyi keretnek fontos szerepet kell betöltenie a szegénység felszámolásához hozzájáruló szakpolitikák és szociális támogatás megerősítésében, valamint az ESZA+, az ERFA, a FEAD és a Menekültügyi, Migrációs és Integrációs Alap jelentős megerősítésében és hatékonyabb felhasználásában.